

2775
2

Министарство Правде
библиотека
Београд

ина плаћена

Год. X НОВИ САД II. 1930. Број 2.

1444

ЗБИРКА

ЗАКОНА

МИНИСТАРСКИХ НАРЕДАБА И УРЕДАБА

Уведено у нови инвентар бр. ~~2775~~
и
1 јануара 1942 год. 2

ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ.

X.

1930.

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ:

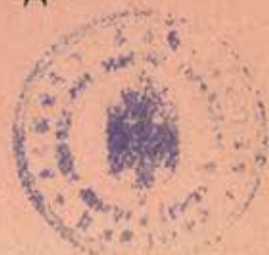
ДР. НИКОЛА Ј. ИГЊАТОВИЋ

председник Апелационог Суда у Н. Саду.

Садржина: Закон о Државном Тужиоштву (наставак).

Садржина: 10. Парница ради повишења висине издржавања. — 11. Ште-
та — 12. Бракоразв. парн — 13. Ломбардни зајам. — 14. Адв. награ-
да. — 15. Судијски испит. — 16. Пазакуп. — 17. Имање од гране. Ва-
лоризација. — 18. Стечен иметак. — 19. Оправдање. — 20. Саслу-
шање странке под заклетвом. — 21. Радничко осигурање. — 22. Уток
у изврш. ствари. — 23. Адв. трошак. — 24. Излучна парница. —
25. Привр. издржавање. — 26. Менично право.

ШТАМПАРИЈА „НАТОШЕВИЋ“ У НОВОМ САДУ.

Председник Апелационог Суда у Новом Саду.

Бр. Предс. IX. А. 26—1929.

Обзнана

На основу §-а 3. Пословних правила за више судове у погледу пословања при Апелационом Суду у Новом Саду за 1930. годину чиним овај распоред:

Ревизионо I. А. Веће:

Решава ревизионе молбе као и молбе о искључењу (§ 64. Гпп.) приспеле од Окружних Судова: Нови Сад, Вел. Бечкерек, Сомбор и Бела Црква.

Председник: Др. Никола Игњатовић, председник А. С.

Заменик: Др. Јован Киш, судија А. С.

Чланови: Др. Владислав Петровић, судија А. С.

Др. Јосиф Кочар, судија А. С.

Записничар: Лав Ленголд, суд. припр. А. С.

Ревизионо I Б. Веће:

Решава ревизионе молбе и молбе о искључењу (§ 64. Гпп.) приспеле од Окружних Судова: Суботица, Панчево и Вел. Кикинда.

Председник: Др. Никола Игњатовић, председник Апел. Суда

Заменик: Др. Тома Павловић, сенатни пред.

Чланови: Војислав Гомирац, судија А. С.

Бела Патај, судија А. С.

Записничар: Благоје Костић, суд. припр. А. С.

Већа I. А. и I. Б. Међусобно се замењују према потреби.

Иш. д. ст/303

*

Из праксе. Вредност, коју дете добије од једног родитеља, не може се урачунати у нужни део, који му припада од другог родитеља. — Вредност, коју су родитељи унапред дали, има се сматрати, као да су је дали оба родитеља у истој сразмери. (4799./1913.).

10.

Парница ради повишења висине издржавања.
(§. 413. Гпп.)

(Апелациони Суд у Н. Саду, као ревиз. суд
Г. 2303/927.)

Пресуда: Апелациони суд у Новом Саду одбија ревизионе молбе обеју странака и ревизионе трошкове међу странкама пребија.

Разлози: Пресуду призивног суда напала је ревизионом молбом тужитељица. Жали се да је призивни суд повредио формално правно правило, јер је из течајем парнице продуцираних чињеница извео криви закључак у следећем:

Покренула је парницу на основу § 413 гр. п. п., јер су се околности важне за просуђивање висине издржавања, која јој је досуђена пресудом Окружног Суда од 30. марта 1926. бр. Гп. 6065-13-1923. битно промениле.

Тужени је — жали се тужитељица — код покретања парнице био жандармеријски поручник и имао сразмерно много мању плату, нешто преко 2000 дин. сада је жанд. капетан и сам признаје да имаде плату од 3500 дин. месечно.

Дете је од доба покретања тужбе старије за 4 год. — жали се даље тужитељица — те је јасно, да обзиром на храну и одевање много више треба него кад је имало годину дана.

Према томе — тврди тужитељица — износ по њој затраженог издржавања у износу од 600 дин. је мини-

мални износ, јер је она радница, која мора радити и и бринути се за издржавање своје као и детета, у колико горњи износ не дотиче, те нема могућности, да се око детета бави и да га надзире.

Тужени се је придружио ревизионој молби тужитељице. Жали се да се његово материјално стање од покретања основне парнице није побољшало, него се знатно погоршало, пак је према томе призивни суд повредио правно правило, када тужитељицу није са тужбом одбио или барем мању своту досудио.

Жалбе како тужитељице тако и туженог су неосноване.

Како првостепени тако и призивни суд — прихватајући чињенично стање из првостепене пресуде — су установили стање ствари брижљивим испитивањем целе садржине расправе и доказног поступка те су у парници допринесене доказе који не спадају под законска (везана) правила слободно оценили уз образложење које одговара §-у 270. гр. п. п. а таково без повреде правних правила установљено стање ствари у смислу §-а 270 и 543 гр. п. п. не може бити предмет ревизије те је тако то стање ствари обавезно и за овај ревизиони суд.

Према тако установљеном чињеничном стању по првостепеном а прихваћеном и по призивноме суду нижи судови нису повредили ни формално ни материјално правно правило када су, с обзиром на прираст детета, затим на побољшање материјалних прилика туженога — пошто сам признаје да има плате 3500 динара месечно, те с обзиром на иначе у месту поскупљене прилике од 1923. год. досудили тужитељици у име повишеног месечног издржавања детета своту од 400 динара, јер је та свота у сразмеру са материјалним положајем туженога а када су тужитељицу са вишком потраживања одбили, јер би тражена свота од 600 динара месечно за издржавање детета била несарамерна према

деломичном побољшању материјалног положаја туженога.

Услед тога ваљало је како ревизиону молбу тужитељице тако и придружење туженога као неосноване одбити и ревизионе трошкове у смислу §-а 426., 508. и 543. гр. п. п. међу странкама пребити.

Нови Сад, 15. новембра 1928. г.

*

Из праксе. На основу пресуде исплаћена звота привременог издржавања жене, може се тражити натраг, ако је у корист жене на исто време утврђено коначно издржавање. (5000/1911).

Види: IV. 23.

11.

I. Ко својом протуправном радњом другојме нанесе штету, дужан је, да проузроквану штету накнади, без обзира на то, да ли ће услед тога он односно његова породица оскудевати.

(Апелациони Суд у Н. Саду као ревиз. суд,
Г. 270/1928.)

Апелациони Суд у Н. Саду одбија ревизиону молбу туженог, али пресуду призивног суда ипак делимично преиначује тако, да изриче, да је туженик дужан да тужитељици досуђену главницу и камате, у року означеном у пресуди призивног суда, под претњом тамо наведених правних последица уплати у благајну Сирочадског Стола у В. Б. у корист тужитељице, а уједно обвезује туженога, да тужитељици на руке њенога правозаступника у име ревизионих трошкова исплати 508 Дин. у року од 15 дана такођер под претњом принудног извршења.

Разлози: Тужени у својој ревизионој молби напада пресуду призивног суда на тој основи, да га је призивни суд са повредом материјално-правних прописа осудио

на плаћање оштете, јер у овом случају не постоје елементи из §-а 1326. Агз.

Ова је жалба неоснована.

Правно је правило, да је онај, који својим противправним делом другоме нанесе штету, дужан да у погледу нанесене штете отштети оштећенога. Пошто је пак установљено, да је тужени 1925. године када је тужитељица имала 11 година, увлачио свој прст у тужитељичин полни орган, упркос њеног противљења, и тиме јој нанео озледе, и да је због тога тужени правомоћно осуђен био због злочина насиља против јавног стида и због престапа тешке телесне озледе, несумњиво је, да је тужени тим својим делом тужитељици противправно нанео штету, јер је вероватно, да ће се тужитељица, усле тога дела туженикова, теже моћи удати и евентуално отпасти од тога да помоћу мужа лакше сноси живот.

Призивни Суд дакле није повредио материјално право, када је изрекао обавезу туженика на отштету.

Тужени се жали и због тога, да је призивни суд повредио правно правило тиме, што је досудио целу тужбену своту, пошто је он сиромаш, а крај те осуде његона би породица трпела штету.

И ова је жалба неоснована, јер онај ко намерно нанесе другоме штету, тај мора оштећеноме дати потпуну накнаду без обзира на то да ли ће услед тога наносилац штете или његова фамилија оскудевати или не. Висину отштете је пак установио призивни суд на основу мњења вештака, кога је сâм тужени предложио, и то на темељу оцењивања, а резултат тога оцењивања не може бити предмет ревизије, пошто ни сâм тужени не тврди, да је оцена извршена с повредом права.

Ревизиона молба је дакле неоснована и због тога ју је ваљало одбити, али је ипак пресуду призивног суда требало делимично преиначити, тако, да је тужени дужан досуђену своту уплатити у благајну Сирочадског

Стола из Б., јер је тужитељица малодобна, и тако се та свота не може издати тужитељици односно њезином оцу, него се мора чувати код Сирочадског Стола.

У погледу ревизионих трошкова ревизиони суд се позива на одредбе из §§-а 508. и 543. Гпп.

12.

Не предлежи неоправдано напуштање мужа, ако је овај својим изазовним понашањем сâм дао повода, да га жена не следи даље на путу за Македонију.

(Касациони Суд Одељење Б.) у Новом Саду
бр. Г. 461./1928.).

Пресуда: Касациони Суд, Б. Одељење у Новом Саду ревизиону молбу тужиоца одбија и осуђује га, да туженој на руке адвоката, року од 15 дана, под претњом принудног извршења, плати на име ревиз. трошкова 200 (две стотине) динара.

Разлози: У својој ревиз. молби тужилац је напао пресуду Апелационог Суда зато, што је противно списима установио, да није доказао како га је жена напустила, као и зато, што је поверовао сведоцима ради измишљених његових односа према сестри му Гроздани. Остаје и даље при томе, да је тужена одбијајући да иде у Македонију, тешко повредила брачне дужности, па је молио, да се пресуда Апелационог Суда преиначи.

Жалбе су неосноване.

Апелациони је Суд на основу исказа сведока и исказа тужене, коју је Суд заклео, установио као чињеницу, да је тужилац тужену одмах по венчању у свакој прилици и разним поступцима понижавао и исмејавао, а кад је к њему у Македонију дошла, да ју је и отерао. Ову чињеницу тужилац је напао ревиз. молбом, али није навео, у чему је Суд повредио формално право,

када је овако установљење донео. Како се пак на основу слободног мерења и оцене доказа, без повреде права, установи извесно стање ствари, оно се по §. 534. гр. п. п. не може ревиз. молбом напасти.

Онај разлог у Апелац. пресуди, како тужилац није доказао, да га је тужена напустила, има се ценити само у вези са осталим разлозима, из којих произлази као закључак само тај, као што је и Апелац. Суд правилно донео, да је тужилац својим изазовним понашањем сам дао повода, да га жена не следи даље на путу за Македонију.

А како тужилац није у тужби навео никакав други разлог за разрешење брака по тач. а. §-а 80. брач. зак., то је ревизиону молбу ваљало одбити и осудити га на плаћање ревиз. трошкова.

Нови Сад, 18. октобра 1928. године.

*

Из праксе. Жена није дужна да следује свог мужа у други део света, камо је муж својевољно преместио своје место становања, и тако муж који станује у Америци, не може покренути парницу на основу тачке а.) §-а 77. Закона о брачном праву, јер жена није дужна да се одазове судском позиву за успостављање брачне заједнице. (К. 1113/1907.)

И ако мужу припада право, да изабере место становања, зато се ипак муж има сматрати страном која је оставила свог брачног друга, ако при одласку из заједничког стана, није позвао своју жену да с њим оде (К. 3066/913.)

13.

Појам ломбардног зајма, сам по себи не искључује личну одговорност. И код ломбардног зајма може постојати дужникова лична одговорност, ако је она уговорена.

(Апелациони Суд у Н. Саду као ревиз. суд
Г. 957/1928)

14.

Кад адвокат не сврши цео примљени посао, тада му се има за обављање целог посла уговорена награда сразмерно са тим обављеним радњама смањити.

(Апелациони Суд у Н. Саду као ревиз. суд,
Г. 1963/1928.)

15.

Члан 8. Закона о судијама редовних судова има се тако тумачити, да кандидат, који жели бити припуштен полагању судијског испита, мора исказати, да је свршио правне науке на коме домаћем факултету. Сличне дипломе са страног факултета, не могу послужити основицом за припуштање судијском испиту.

(Одлука Пленарне Седнице Одбора за испитивање судијских приправника у Н. Саду
О. С. 11/1929.)

*

Стране дипломе се имају нострифицирати.

16.

I. Давање локала у пазакуп није забрањено, у колико странке нису противно уговориле. —
II. Уговор о продаји крчме не постаје неваљаним зато што купац нема право на точење пића.

(Касациони Суд Одељење Б.) у Н. Саду
Г. 12./1925.)

Међупресуда: Касациони Суд Б.) Одељење ревизионој молби тужитеља места даје, пресуду призивнога суда преиначује и установљава право тужитеља на отштету

и одређује да се сви списи врате првостепеном суду на даљи поступак.

Онај део пресуде призивног суда који располаже о снашању трошкова ставља ван крепости, уједно установљава трошкове призивног поступка за тужитеља у своти од 1.000 дин., а за туженога у своти од 1.200 дин., а трошкове ревизионог поступка за тужитеља у своти од 650 динара, а за туженога у своти од 450 динара.

Разлози: Тужилац који је напао пресуду призивног суда у целости, жали се у својој ревизионој молби, да је призивни суд повредио материјална правна правила, када је његову тужбу одбио, са разлога да је тужитељ држао у закуп упитну крчму те стога није ју могао без дозволе власника издати у пазакуп и јер он тужитељ који је купио крчму наводно, нема лично право за точење пића.

Жалба је основана.

По ненападнutoм, те према томе у смислу 534. §-а г. п. п. и за овај Касациони Суд меродавном стању ствари, тужитељ је купио од туженога крчму са читавим инвентаром, који се налази у кући Алберта. Призивни суд није усвојио ону одбрану туженика, да је он при погодби био у неурачунљивом пијаном стању, а тужени се није жалио због овог установљења призивног суда.

Правно је правило да давање у пазакуп није забрањено у колико то странке нису уговориле. Како у прикљученом уговору нема такве забране, повредио је призивни суд горње правно правило када је тужбу одбио, са разлога да нема пристанка власника зграде, на продају крчме.

Неуместан је овај разлог још и зато, јер ни у уговору између парбених странака нема тога услова, да је за ваљаност потребан пристанак власника и јер призивни суд није ни установио испитивањем власника то, да би овај основано приговорио био продаји.

њају запажене грешке и да извештавају старију власт, која је надлежна да изриче потребне наредбе.

Под надзор потпадају сва лица која су постављена или се употребљавају у раду код државних тужиоштава, као и вршиоци дужности државног тужиоца код средњих судова.

Сва државна тужиоштва и њихово особље морају извршавати наређења и држати се службених упустава органа или власти, којима је поверен надзор, а на захтев дужни су подносити извештаје, давати обавештења и оправдања у свима службеним пословима.

§ 16.

Право надзора садржи и овлашћење давати опомене и писмене укорје због занемаривања службе, због неуредног извршења или одуговлачења поверених службених послова као и због свих других повреда службене дужности које се према врсти или степену испољавају као неуредности.

Службенику државног тужиоштва мора се, пре него што му се изрече опомена или укор, дати прилика да се оправда. Против укора изреченог због неуредности допуштена је жалба у року од три дана и то: против одлуке државног тужиоца само вишем државном тужиоцу, против одлуке вишег државног тужиоца или врховног државног тужиоца Министру Правде.

§ 17.

Ако и по поновљеним опоменама или укору чиновник и даље занемарује службу, као и онда, ако се деси нехат или преступ службених дужности, који се с обзиром на сигурност службе или тежину кривице указују као дисциплински преступи, наредиће се дисциплински поступак против дотичног службеника.

§ 18.

Дисциплински поступак против чланова државног тужиоштва, као и против судијских помоћника доде-

љених државном тужиоштву може покренути како Министар Правде тако и непосредни старешина тих службеника.

Судови имају право, да чланове државног тужиоштва за повреде службених дужности, које запазе у току свог службеног рада пријаве њиховим старешинама, а по потреби и Министру Правде.

У погледу дисциплинских престапа, кажњавања за ове као и у погледу самог дисциплинског поступка против чланова државног тужиоштва вреде наређења закона о судијама редовних судова. Но у место два по рангу најмлађа члана дисциплинског суда апелационих судова и Касационог Суда, поставиће Министар Правде за годину дана два члана вишег државног тужиоштва односно врховног државног тужиоштва. Ако се дисциплински поступак тиче заменика државних тужилаца код окружних судова, могу, у недостатку, чланове вишег државног тужиоштва у дисциплинском суду заменити и државни тужиоци код окружних судова.

О дисциплинским кривицама врховног државног тужиоца донеће одлуку редовна општа седница Касационог Суда у првом и последњем степену; за заменике врховног државног тужиоца, за више државне тужиоце и њихове заменике као и државне тужиоце који су у рангу судија апелационог суда, биће надлежан дисциплински суд, поменут у чланку 28. тачке 2. Закона о судијама редовних судова, а за остале државне тужиоце и све заменике државних тужилаца дисциплински суд поменут у чланку 28. тачка 1. истог закона.

§ 19.

За дисциплински поступак против административног особља и служитеља државних тужиоштава вреде исти прописи као и за административно особље и служитеље редовних судова.

§ 20.

У погледу стављања чланова државног тужиоштва (§ 2.) у пензију, права на пензију и пензијске припадности као и рачунања времена службе у пензију вреде наређења закона о судијама редовних судова. Но сви чланови државног тужиоштва морају се ставити у пензију са навршетком 65 годне живота односно отпустити из државне службе, ако нису стекли право на пензију.

У погледу пензионисања осталог особља државних тужиоштава вреде прописи који вреде и за такве исте државне службенике судова.

§ 21.

У колико службени односи, права и дужности чланова и осталог особља државних тужиоштава нису овим или другим законом уређени и у колико за њих с обзиром на прописе овога закона не би важили прописи закона о судијама редовних судова, важиће прописи закона о чиновницима и осталим државним службеницима грађанског реда.

У погледу одсуства ради одмора важиће за све чланове државних тужиоштава и остало особље исти прописи који важе за судије једнаког ранга (§§ 94. и 95. закона о уређење редовних судова), односно за друго особље на једнаком положају код судова, а у погледу давања одсуства примењиваће се сходно прописи члана 52. закона о судијама редовних судова.

За одређивање ранга свих чланова државних тужиоштава примењиваће се сходно прописи члана 53. Закона о судијама редовних судова.

ПРЕЛАЗНА И ЗАВРШНА НАРЕЂЕЊА.

§ 22.

Државна одветништва на територији досадањег Банског Стола у Загребу, Врховног Суда у Сарајеву и Вишег Земаљског Суда у Сплиту, Државна Правдништва на територији Вишег Земаљског Суда у Љубљани, као

и државна тужиштва на територији Апелационог Суда у Новом Саду, претварају се, када овај закон добије обавезну снагу, у државна тужиштва по овом закону код дотичних окружних судова са месном надлежношћу тих судова.

Код ново установљених окружних судова установиће се државна тужиштва по овом закону када ће они почети да раде.

Више државно правдништво у Љубљани, и Државно Надодветништво у Сплиту, претварају се, када овај закон добије обавезну снагу, у виша државна тужиштва по овом закону код дотичних апелационих судова.

Државна Надодветништва у Загребу и у Сарајеву као и Главно Државно Тужиштво у Новом Саду, док се не устроји један Касациони Суд за целу државу задржаће досадање своје наслове и вршиће даље садање своје послове. Они ће се сматрати као Одељења Врховног Државног Тужиштва и уједно као виша државна тужиштва за своју досадању територију и вршиће послове који спадају у делокруг ових надлештава. Врховно Државно Одветништво код Стола Седморица, Одељења Б) у Загребу зваће се од дана када овај закон добије обавезну снагу Одељење Врховног Државног Тужиштва у Загребу и вршиће до устројења једног Касационог Суда за целу државу досадање своје послове. И оно ће се сматрати као Одељење Врховног Државног Тужиштва.

Старешине Државног Надодветништва у Загребу и Сарајеву као и Главног Државног Тужиштва у Новом Саду имаће положај заменика врховног државног тужиоца по овом закону; најстарији заменик свакога од ових положај вишег државног тужиоца а остали њихови заменици положај заменика вишег државног тужиоца. Старешина Одељења Врховног Државног Тужиштва у Загребу имаће положај заменика врховног државног тужиоца по овом закону а његов заменик положај заменика вишег државног тужиоца.

§ 23.

Кад се устроји један Касациони Суд за целу државу устројиће се код истога Врховно Државно Тужиоштво по овом закону. Врховно Државно Тужиоштво преузеће и даље водити све послове Одељења Врховног Државног Тужиоштва у Загребу, а од државног надодветништва у Загребу и оног у Сарајеву као и од Главног Државног Тужиоштва у Новом Саду преузеће и даље водити све оне послове који по овом закону спадају у надлежност Врховног Државног Тужиоштва. Код апелационих судова у Загребу, Сарајеву и у Новом Саду устројиће се тада Виша Државна Тужиоштва и она ће преузети и даље водити све послове Државног Надодветништва у Загребу, односно у Сарајеву као и Главног Државног Тужиоштва у Новом Саду који неће прећи у надлежност Врховног Државног Тужиоштва.

У Србији и Црној Гори основаће се државна тужиоштва, подразумевајући ту и виша државна тужиоштва, по овом закону, кад ступи у дејство закон о судском кривичном поступку за ова подручја. Ако то буде пре, но што се устроји један Касациони Суд за целу државу, устројиће се код Касационог Суда у Београду Одељење Врховног Државног Тужиоштва у Београду, а код Великог Суда у Подгорици Више Државно Тужиоштво, Старешина Одељења Врховног Државног Тужиоштва у Београду и његов најстарији заменик имаће положај заменика врховног државног тужиоца по овом закону, а остали његови заменици, у колико буду потребни, положај заменика вишег државног тужиоца.

У случају да закон о судском кривичном поступку за целу Краљевину, ступи у дејство пре, но што ће почети да ради један Касациони Суд за целу државу, издаће Министар Правде уредбу са законском снагом у којој ће прописати функције државног тужиоштва код суда врховне инстанције за Више Државно Тужиоштво у Подгорици, у колико се то неће регулисати законом.

§ 24.

Док се не устроји Врховно Државно Тужиоштво за целу Краљевину неће се примењивати прописи става трећег и четвртог §. 18. За дисциплински поступак против чланова државног тужиоштва и осталог особља код државних тужиоштава важиће дотле исти прописи као и за судије једнаког ранга на дотичној територији односно за остало особље код судова и биће надлежни исти дисциплински судови.

§ 25.

У Словенији и Далмацији, Босни и Херцеговини, Бачкој, Банату, Барањи и Међумурју, где код окрајних содишта односно котарских (среских) судова сада постоје управитељи државног правдништва, пословачи (вршиоци послова), државних одветништава или повереници државног тужиоштва остају ови и даље код тих судова, док се не уведе нов закон о судском кривичном поступку за целу Краљевину, односно док Министар Правде не изда нарочиту уредбу у смислу § 1. одељак други.

§ 26.

Кад овај закон ступи на снагу поставиће се целокупно особље код државних тужиоштава по овом закону. Ово ће се особље постављати првенствено из особља досадањих установа државних тужиоштава. Особље из садашњих установа државних тужиоштава поставиће се у року од 30 дана на један од положаја код државних тужиоштава по овом закону или на који други положај у ресору Министарства Правде. У првом случају не сме чиновник или службеник бити постављен на положај по овом закону, који је у нижој положајној групи од оне у којој се затекао, а плата и све принадлежности по овом закону тећи ће му од 1. априла 1929. године. У другом случају не сме такође бити постављен у нижу положајну групу.

При постављењу на положај по овом закону примениће се сходно прописи члана 54. и 55. закона о судијама редовних судова.

До одлуке о новом постављењу сваки ће чиновник и службеник остати на свом досадањем положају.

§ 27.

Овај закон ступа у живот обнародовањем у „Службеним Новинама“, а обавезну снагу добија 1. априла 1929. године, изузевши одредбе члана 24. који добијају обавезну снагу даном проглашења закона у „Службеним Новинама“.

Даном 1. априла 1929. године односно даном проглашења у „Службеним Новинама“ престају важити сви правни прописи по предмету овога закона а нарочито неће важити прописи закона о државном тужиоштву од 29. новембра 1928. године.

Бр. 23181.

21. марта 1929. године
Београд.

АЛЕКСАНДАР, с. р.

Министар правде,
Д-р М. Сршкић с. р.
Видео и ставио Државни печат,
Чувар Државног печата,
Министар правде,
Д-р М. Сршкић, с. р.

Претседник Министарског савета
и Министар унутрашњих дела,
Почасни ађутант Њ. В. Краља,
Дивизијски генерал,

Пет. Живковић, с. р.

149.

МИ

АЛЕКСАНДАР I

по милости Божјој и вољи Народној
КРАЉ СРБА, ХРВАТА И СЛОВЕНАЦА

На предлог нашег Министра Правде, а по саслушању Претседника Нашег Министарског Савета, прописујемо и проглашујемо:

ЗАКОН

о уређењу шеријатских судова и о шеријатским судијама.

ПРВИ ОДСЕК

Шеријатски судови.

§ 1.

У породичним и наследним предметима муслимана као и у предметима исламских вакуфа врше судску власт у првом степену посебна одељења среских судова, којим је наслов „срески шеријатски суд“ а у другом и последњем степену посебна одељења апелационих судова којим је наслов „врховни шеријатски суд“.

§ 2.

Предмети који по § 1. спадају у надлежност шеријатских судова су:

1) предмети брачног права, ако су муж и жена исламске вере или ако је брак склопљен пред шеријатским судом односно пред лицем овлашћеним од шеријатског суда, и то без разлике да ли се тичу имовинско-правних или других питања из брачног односа;

2) у истом опсегу сви предмети, који се односе на права и дужности између родитеља и деце; у ове се броје и спорови о томе, да ли је дете у законитом браку рођено;

3) расправљање и деоба заоставштина муслимана;

4) тужбе, које се тичу заоставштина, у колико су посреди питања права наслеђа и ваљаности одредбе учињене за случај смрти;

5) постављање старатеља малолетним муслиманима и стављање пунолетних муслимана под старатељство као и укидање старатељства и проглашавање малолетних муслимана пунолетним;

6) проглашавање муслиманских лица умрлим, и

7) сви спорови који се односе на права и дужности, што се оснивају на вакуфском својству једног имања, колико није вакуфско својство само спорно, као и спорови о томе, да ли је по шеријатско-правним прописима наредбом последње воље или правним послом међу живима заснован вакуф.

Срески шеријатски судови овлашћени су и на то, да оверавају потписе муслиманских лица.

§ 3.

Код сваког среског суда, у чијем подручју живи најмање 5.000 муслимана, поставиће се посебно одељење као срески шеријатски суд. Министар Правде прописаће Уредбом, под који ће срески шеријатски суд спадати срезови у чијим подручјима живи мање од 5.000 муслимана.

Врховни шеријатски судови поставиће се као посебна одељења апелационих судова у Сарајеву и Скопљу. Месну [надлежност ових врховних шеријатских судова одредиће Министар Правде Уредбом.

§ 4.

У шеријатским судовима првог и другог степена врше судску власт државне шеријатске судије. Шеријатске судије могу ваљано вршити своју судску власт само уз мураселу надлежног врховног верског поглавице.

§ 5.

Шеријатски судови изричу пресуде у име Његовог Величанства Краља.

§ 6.

Срески и врховни шеријатски судови морају имати свој посебни деловодни протокол, своје посебне регистре и свој посебни печат.

§ 7.

У сваком среском шеријатском суду мора бити најмање један шеријатски судија и потребни број шеријатских судијских помоћника.

О томе колико шеријатских судија и шеријатских судијских помоћника треба поједином среском суду, одређује Министар Правде. Потребно административно и служитељско особље одређује за шеријатски суд старшина среског суда из особља среског суда.

§ 8.

У среском шеријатском суду врши судску власт шеријатски судија појединац.

§ 9.

Суђење у среском шеријатском суду је јавно. Суд може искључити јавност кад то захтевају обзиром јавног реда или јавног морала.

§ 10.

Шеријатски судија, а кад их има више, по рангу најстарији, одређује посао особљу у среском шеријатском суду и стара се о томе, да се послови у том одељењу среског суда уредно отправљају. Он води преписку, колико се она односи на предмете, који спадају у надлежност шеријатског суда.

Старшина среског суда води надзор над целокупним радом и особљем овог посебног одељења. Он може према потреби особљу овог одељења наредити још и послове који не спадају у надлежност шеријатског суда, ако се покаже да особље шеријатског суда није толико запослено колико остало особље среског суда. Он води преписку у административним предметима и за срески шеријатски суд.

§ 11.

У сваком врховном шеријатском суду морају бити најмање три врховне шеријатске судије и потребни број шеријатских судијских помоћника.

Број врховних шеријатских судија и шеријатских судијских помоћника код врховног шеријатског суда одређује Министар Правде. Потребно административно и служитељско особље одређује за врховни шеријатски суд Председник апелационог суда из особља апелационог суда.

§ 12.

У погледу управе врховног шеријатског суда као посебног одељења апелационог суда припадају по рангу најстаријем врховном шеријатском судији и Председнику апелационог суда иста права и исте дужности, које дају прописи § 10. најстаријем шеријатском судији и старешини среског суда у погледу управе среског шеријатског суда као посебног одељења среског суда.

§ 13.

Врховни шеријатски суд разматра и решава у другом и последњем степену жалбе уложене против пресуда и других одлука среског шеријатског суда.

§ 14.

Против сваке одлуке среског шеријатског суда може незадовољна страна уложити жалбу врховном шеријатском суду. Жалбу треба предати у року од две недеље, рачунајући од дана када је одлука достављена странци. Жалбу треба предати код среског шеријатског суда писмено или усмено у записник, а суд ће жалбу са односним списима предложити врховном шеријатском суду.

§ 15.

Врховни шеријатски суд доноси своје одлуке у нејавној седници на основу списка првостепеног поступка.

и евентуалних надопуна прибављених преко среског шеријатског суда.

О важним верским питањима може врховни шеријатски суд затражити мишљење надлежног врховног верског поглавице.

§ 16.

Врховни шеријатски суд одлучује у већу од три судије, и то већином гласова. У седницама већа мора учествовати и записничар.

На тражење по рангу најстаријег врховног шеријатског судије или самог већа врховног шеријатског суда одредиће Председник апелационог суда једног судију апелационог суда у седницу већа да даде своје мишљење о питањима општега права.

Ако у врховном шеријатском суду, било из којег разлога, нема довољно врховних шеријатских судија, да би се могло саставити веће, одредиће Председник апелационог суда у седницу шеријатског судију из месног среског шеријатског суда. У већу само један члан може бити замењен среским шеријатским судијама.

§ 17.

Седницама већа претседава по рангу најстарији члан већа. Он руководи сва дела у њима. Кад нађе за потребно, може члановима већа давати извесне предмете на разматрање и да о њима у седници реферишу.

§ 18.

О седницама већа води се записник, у којем се бележи ток седнице, одлуке донешене по већини гласова као и одвојена мишљења. Записник потписују претседатељ већа и записничар.

Отправци одлука врховног шеријатског суда излазе под потписом претседавајућег судије.

§ 19.

Наредбе за припремање и достављање одлука даје претседатељ већа сам или члан већа, ког он за то одреди.

§ 20.

Пресуде и друге одлуке шеријатских судова извршаваће надлежни редовни грађански суд или, где извршење одлука судова спада у надлежност које друге власти, надлежна извршна власт држећи се при томе законских прописа, који вреде за извршење одлука редовних грађанских судова.

Извршивост одлуке потврђује онај срески шеријатски суд, који је дотичну одлуку у првом степену донео. Одлуку, на којој има потврда надлежног среског шеријатског суда, да је извршна, мора надлежни грађански суд, односно надлежна извршна власт извршити не испитујући саму одлуку.

§ 21.

Шеријатски суд може против лица, које се при његовом званичном раду насупрот опомене непристојно понаша, изрећи новчану казну до 400 динара или казну затвора до осам дана. Против такове одлуке среског шеријатског суда може се дотично лице жалити врховном шеријатском суду. Жалба нема одгодне моћи.

Казну због нарушења реда, коју шеријатски суд изриче, извршује срески суд.

§ 22.

Шеријатски судија је искључен у стварима:

- 1) у којима је он странка или у којима је он према једној странци веровник или дужник;
- 2) своје жене, иако је брак разведен, или своје заручнице;
- 3) оних лица, с којима је у сродству: по крви у правој линији ма до којег степена, у побочној линији до четвртог, а по тазбини до другог степена иако брак више не постоји;
- 4) у којима је једна странка његов поочим, помајка, хранилац или храњеник;

5) у којима је био или је још пуномоћник или по-словођа или старалац или стараник;

6) у којима је као судија нижег или изабраног суда донео одлуку, или иначе о спорној ствари дао своје правно мишљење;

7) у којима је пуномоћник странке с њим сродан по крви у правој линији, а по тазбини до другог степена, или му је рођени брат.

§ 23.

Кад постоји један од разлога искључења наведених у § 22., судија мора о томе известити она лица, која имају да одлучују о изузећу (§ 24.), и кад не би странка сама захтевала да се он изузме.

Свака странка може тражити да се шеријатски судија изузме од пословања у предмету из свих разлога наведених у § 22. као и онда ако иначе има довољних разлога да се сумња у његову непристрасност.

§ 24.

О изузећу судије среског шеријатског суда одлучује по рангу најстарији судија среског шеријатског суда, а ако се изузме он сам или се изузимају све судије среског шеријатског суда, одлучује о изузећу врховни шеријатски суд. Врховни шеријатски суд одредиће који други срески шеријатски суд за решење предмета, који се услед уважења искључења или изузећа не може решити код среског шеријатског суда, чије су судије искључени или изузети. О изузећу члана врховног шеријатског суда одлучује по рангу најстарији врховни шеријатски судија, а ако се он сам изузме Претседник апелационог суда.

§ 25.

Све сукобе о надлежности између среских шеријатских судова подређених истом врховном шеријатском суду решава тај врховни шеријатски суд, а сукобе између среских шеријатских судова из подручја разних

врховних шеријатских судова као и између врховних шеријатских судова, Касациони Суд. Тако исто решава Касациони Суд сукобе између шеријатских и редовних грађанских судова као што и сукобе између шеријатских судова и управних власти.

§ 26.

Прописи Закона о уређењу редовних судова за Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца од 18. јануара 1929. године о давању правне помоћи (§ 3.), о судском одмору и одсуству ради одмора (§§ 92.—95.) и о судској управи и праву надзора (§§ 96.—101.) врде и овде са следећим изменама:

1) пословање среских шеријатских судова прегледаће повремено према упутствима Министарства Правде један члан врховног шеријатског суда, кога одреди Претседник апелационог суда, али и претседници зборних судова дужни су приликом прегледавања среских судова прегледати и среске шеријатске судове;

2) право које § 100. Закона о уређењу редовних судова даје Касационом Суду припада у погледу рада среских шеријатских судова и врховном шеријатском суду.

§ 27.

Министар Правде прописаће правилником поближе прописе о начину рада код среских и врховних шеријатских судова.

ДРУГИ ОДСЕК

Шеријатске судије.

§ 28.

Шеријатски судија може бити сваки држављанин Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца исламске вере, који је редовно свршио правни факултет са шеријатским курсом на њему или шеријатску судијску школу,

положио шеријатски судијски испит, има 26 година живота и испуњава опште законске услове за државну службу.

Женска лица не могу бити шеријатске судије.

§ 29.

За судију среског шеријатског суда може бити постављен онај, који је после шеријатског судијског испита провео у шеријатском суду, ако је са факултетском спремом, најмање једну годину, а иначе најмање две године, а за врховног шеријатског судију онај, који је служио као срески шеријатски судија са факултетском спремом најмање пет, а иначе најмање осам година.

§ 30.

Шеријатске судије поставља Краљ на предлог Министра Правде.

Прописи чланова 6. и 7. Закона о судијама редовних судова од 8. јануара 1929. године вреде и овде.

§ 31.

Право на полагање шеријатског судијског испита има сваки онај, који уз друге законске услове за државну службу још докаже, да је по свршетку правног факултета са шеријатским курсом на њему или шеријатске судијске школе служио три године у среском шеријатском суду или две године у среском шеријатском суду и једну годину у врховном шеријатском суду.

§ 32.

Шеријатски судијски испит полаже се код врховног шеријатског суда оног подручја, у којем је кандидат у вежби или је у последње време био у вежби. Молбе за полагање испита подnose се уз доказе о условима за испит врховном шеријатском суду преко оног среског шеријатског суда, код којег је кандидат вршио последњу вежбу.

Но повредио је призивни суд материјално право и зато, што је тужбу одбио и са тог разлога, да тужитељ наводно нема лично право на точење пића, јер у уговору између парбених странака нема таковог услова и јер призивни суд није установио, да тужитељ или који члан његове породице не би ни могао добити то право.

С тога је ваљало ревизионој молби тужитеља места дати, пресуду призивног суда преиначити и установити право тужитеља на отштету у времену када је иста настала.

Расположење у погледу ревизионих трошкова оснива се на 509. и 543. §§-а г. п. п.-а.

*

Из праксе. Закупник је одговоран, ако пазакупник повреди уговор. (98/1914.)

Разрешење уговора на тој основици, што главни закупник није исплатио закупнину, — простире се и на пазакупце главног закупника. (2995/1915.).

Ни најмодавчева, ни најмопримчева смрт не разрешава најамни уговор, ако тек није што друго уговорено, према томе ако смрт није уговорена као разрешни услов, ни једна странка уговорница нити њезини наследници не могу тражити да се разреши најамни уговор једино из тога узрока, што је једна од уговорних странака умрла. (Одлука Пленарне Седнице бр. 3.).

Ако предмету најма недостаје које уговорено својство, па се он зато само ограничено може употребљавати, тада најмопримац може тражити, да се најам сразмерно снизи. (Нач. Одл. 498.).

Ако једна уговорница докаже, да би испуњење уговора довело до његове имовне пропасти услед кривице друге уговорнице, или ако се из држања друге странке може логично закључити, да она или не може или неће да верно испуни уговор, тада испуњење уговора са своје стране може зависним учинити од давања сходног обезбеђења, а ако не добије таково обезбеђење, може одустати од уговора (Н. О. 495.).

17.

I. По сталној судској пракси, када син потпише уговор у купопродаји и купљене некретнине преведе непосредно на себе, а отац само купо-

продајну цену исплати из свога новца, тада се имањем од гране сматра новац, а не купљене некретнине. — II. На право заједничке тековине не може утицати неморалан живот. — III. Валоризацији тражбина нема места.

(Касациони Суд Одељење Б.) у Н. Саду,
Г. 565/1928.)

Касациони Суд ревизиону молбу тужених одбија и осуђује их да у име ревизионих трошкова плате тужитељу а на руке правозаступника јој 300 динара, у року од 15 дана под теретом оврхе.

Разлози: По сталној судској пракси, када син потпише уговор о купопродаји и купљене непокретности непосредно на себе преведе, а отац само купопродајну цену од свога новца исплати, као имање по грани сматра се новац а не купљене некретнине. Према томе Апелациони Суд није се огрешио о прописе материјалнога права, када је туженима, као имање по грани досудио новац а не непокретнине, те је жалбу тужених требало одбити.

Да ли је купљеним некретнинама отац руковао или син са гледишта ове парнице је без важности. Иначе је оценом доказа Апелациони Суд утврдио, да је некретнинама руковао син; а оцена доказа се ревизионом молбом не може напасти, јер тужени нису ни тврдили да је установљење Апелационог Суда у противности са списима.

Апелациони Суд није се огрешио о прописе гр. п. п. када је мимоишао преслушање нових сведока на околности да је тужитељица постала незаслужна да наслеђује иза свога мужа пошто је још за његова живота прекинула брачну заједницу. Правилно је установио Апелациони Суд да неморалан живот не може утицати на право заједничке тековине. Иначе је Апелациони Суд

на основу исказа сведока тужених установио да је тужитељица ступила у ванбрачни однос тек након четири године, када је чула да јој је муж у брату нестао, те је и ова жалба тужених неоснована.

Како су тужени ревизионом молбом одбијени требало их је у трошковима ревизионог поступка осудити.

Тужена надаље тражи у својој ревизионој молби, да јој се досуђена протувредност некретнина у своти од 8.930 круна досуди у валоризираној вредности а не у размери 1 = 4. Овај је захтев неоправдан, јер по сталној судској пракси валоризацији нема места.

Нови Сад, 3. децембра 1928.

Види I. 1 и VIII. 47.

*

Као опште правило о праву власништва овде наводимо ову одлуку: Права која се могу прибавити на известан простор гробља (гроб) јесу само привремена и везана за извесно време. Према томе на гроб се не може стећи право власништва, него само право употребе и то све дотле док се гробље, расположењем власти, као таково не укине. (7203/1903.). Према томе онај, који је прибавио право на употребу, не може бити спречен у употреби тога простора, све док гробље постоји као таково.

18.

I. Иметак који је прешао од брата може бити иметак од предака, ако је потекао од заједничких предака и прешао на брата без давања протувредности. — II. Предпоставка да је иметак стечен, повлачи за собом само то, да је странка, која противно тврди, дужна то и доказати.

(Касациони Суд Одељење Б.) у Новом Саду бр. Г. 395./1928.).

Решење: Касациони Суд Б.) Одељење услед ревизионе молбе тужитељице разрешава пресуду призивног суда и упућује тај суд на даљи поступак и на доношење нове одлуке у којој има да се реши и питање која ће странка

имати сносити трошкове, који се у ревизионом поступку установљавају за тужитељицу у своти од 250 дин.

Разлози: Није основана она ревизиона тврдња тужитељева, да се иметак који је прешао од брата ни под каквим околностима не може узети иметком од предака, јер се таквим има сматрати онај иметак, који је без давања протувредности прешао од брата, али потекао је од заједничких предака, као породично имање. — Према томе у конкретном случају — будући да није спорно међу странкама, да парбене некретнине потичу од заједничког оца и да су од овога прешле на остављача и брата му, путем наследства — једино је од одлучне важности околност, да ли је заостављач упитне некретнине стекао без давања протувредности или не.

Призивни Суд установио је у својој пресуди, да су некретнине и ако формално на основу купопродајног уговора прешле на заостављача путем даровања и то са разлога, јер је права вредност упитне некретнине десет пута већа од купопродајне цене, уписане у уговору (500 фор. у место 50 фор.) и јер је претпоставка, да је уговор, склопљен између два рођена брата и ако назван купопродајним само даровни уговор.

Тужитељ напада ово установљење призивног суда, јер није доказано, јер је неосновано и јер се противи и садржином списа тврдећи, да је призивни суд мимоишао ону претпоставку да оставина сачињава стечен иметак док се противно не докаже и што је призивни суд нашао да је уговор којим је упитна некретнина преписана на заостављача, даровни уговор, и ако то није доказано, и ако је он састављен у облику купопродајног уговора.

Она тврдња тужитељева да је призивни суд повредио оно правно правило, да се има претпоставити, да је имање стечено није основана, јер та претпоставка повлачи собом само то, да је странка која противно тврди дужна доказивати, у конкретном случају тужени — која

који противно тврди — преузео је на себе дужност да то докаже.

Из околности пак, да је уговор склопљен између браће и да је права вредност спорног иметка ($\frac{1}{2}$ куће, дворишта и баште) 10 пута већа била — приликом отуђивања — од оне уписане у купопродајном означеном уговору, могао би призивни суд у недостатку других доказа установити фиктивност купопродајног уговора, јер не стоји тај приговор тужитељев, да се сродство уговарајућих странака може узети у обзир само тамо, где је у питању изигравање веровника.

Но будући да призивни суд иако је у смислу § 270. Гпп. приликом установљења спорног стања ствари дужан био узети у обзир целу садржину расправе и доказног поступка није удовољио овој својој дужности, те није узео у обзир исказ од стране тужитеља пријављеног и у погледу спорног питања саслушаног сведока Васа Р., нити је у својој пресуди изложио, да ли и у колико поклања вере том исказу; будући се најзад у случају истинитости тог исказа спорни правни посао имао квалификовати купопродајом, и према томе упитни иметак — по горе изложеном правном правилу не би сачињавао више имање од предака, то је ваљало пресуду призивног суда разрешити и упутити га на даљи поступак, у којем ће имати оценити истинитост исказа горе споменутог сведока и евентуално у спорном питању насталих нових околности и установити стање ствари без повреде правних правила, јер с повредом правних правила установљено стање ствари не може служити основом пресуде.

Расположење у погледу трошкова оснива се на 509. и 543. §§. г. п. п.-а

Нови Сад 4. октобра 1928. год.

Види: I. 1. — III. 76. — VI. 10. — VIII. 47.

19.

Околност да је одбачен призив странка благовремено и у таквом року предала на пошту, да је исти поред редовног саобраћаја и манипулације морао стићи унутар рока од 15 дана у судски протокол, може бити разлог за оправдање, а не за уток против решења којим је призив одбачен. Ако је међувремено истекао рок за оправдање, преостаје само евентуална обнова парнице.

**Касациони Суд Одељење Б.) у Новом Саду,
бр. Вп. 755./1928.**

Касациони Суд, Б.) Одељење у Новом Саду утоку не даје места.

Разлози: Тужена странка уложила је уток против решења Апелационог суда, којим је овај суд одбацио призив тужене, јер да је закашњено предат — зато, јер тврди да је призив два дана раније но што је истекао рок за његово улагање предала на пошту а, како дневно два воза полазе за седиште Окружног Суда где се призив имао предати, те је призив морао благовремено стићи Окружном суду, то није било места одбацивању призива, иако је призив протоколисан један дан касније после истека рока за предају, јер се ово закашњено протоколисање могло десити само кривицом судског чиновника. Ова аргументација утока није умесна.

Рок за улагање призива је у смислу 480. §-а Гпп. 15 дана и има се рачунати од дана уручења пресуде до дана када призив буде код суда — где се има предати — протоколисан. Призивни суд стога правилно је поступио по 486. §-у г. п. п-а када је одбацио призив тужене странке који је протоколисан један дан касније од горњег рока од 15 дана.

Околност да је тужена благовремено и у таквом року предала тај призив на пошту, да је исти поред редовног саобраћаја и манипулације морао стићи унутар рока од 15 дана код Окружног Суда не сачињава разлог за улагање утока него само за молбу ради оправдања, будући да није установљено — а не може се више ни установити да је призив унутар рока од 15 дана био примљен у ексибиту Окружног Суда, но погрешком или пропуштањем судског чиновника дан касније уведен у протокол.

У колико је пак истекао и рок за тражење оправдања, преостаје утецатељу евентуално могућност обнављања парнице, у колико иначе предлеже предуслови из 563. §-а г. п. п-а

Нови Сад 20. децембра 1928.

*

У датом случају призив је додуше благовремено предат на пошту, али је ипак закашњено стигао суду, услед чега је као закашњен, одбачен. — Призивалац је тек после шест месеци дознао, да је призив одбачен, па му је по §-у 452. Гпп. онемогућено било да тражи оправдање. — Услед горњег случаја може се успоставити то правно правило, да је сваки призивалац дужан да се унутар шест месеци (§ 452. посл. став.) увери код суда, да ли је његов призив благовремено протоколисан, јер се иначе излаже тој опасности, да ће отпасти од могућности оправдања, и да ће њега теретити одговорност за пропуштај.

20.

I. Околност, да је парница пред првим судом решена на основу исказа под заклетвом једне странке, не стоји на путу томе, да се пред призивним судом спроведе надопуна доказног поступка, предложена од стране противне странке, у колико не постоји случај из §-а 377. Гпп. —

II. Док једна битна чињеница није још доказана, не може се понуђено даље доказивање ускратити из разлога, да је ствар већ расветљена. Исто

тако не може се применити § 222. Гпп. ако је странка на првој призивној расправи тражила допуну доказа.

(Касациони Суд одељење Б.) у Н. Саду,
Г. 655/1928.)

Решење: Касациони Суд, Б., Одељење услед ревизионе молбе тужитеља разрешава пресуду призивног суда и упућује тај суд на даљи поступак и доношење нове одлуке у којој се има решити и питање, која ће странка да сноси трошкове, који се у ревизионом поступку устанављавају за тужитеља у износу од 970 дин. а за туженога у износу од 350 дин.

Разлози: Тужитељ тражио је од туженога отштету, јер су овце туженога попасле његов кукуруз.

Првостепени је суд тужбу одбио са разлога, јер тужитељу није успело своју тврдњу да су овце туженога починиле штету — доказати.

У току призивног поступка тужитељ је пријавио нове сведоке којима је желео доказати: 1) да су овце туженога ухваћене на његовом земљишту и 2) да му је тужени понудио извесну своту као накнаду за учињену штету. Призивни суд није одредио тражено доказивање, са разлога да је спор решен заклетвом туженога и јер је нашао да постоји намера одуговлачења парнице од стране тужитеља.

Поступак призивног суда није на закону основан. Околност да је парница пред првим судом окончана тако да је једна од странака припуштена заклетви не искључује могућност да се пред призивним судом на спорну околност преслушају сведоци, јер не постоји случај из 377. §-а г. п. п-а, јер тужени није имао непосредног знања о околности на коју је саслушан, а у смислу 498. §-а парница у оквиру призивне молбе и протумолбе има се поновно расправљати а како је околност на коју је тражена надопуна доказног поступка од одлучне

Шиф. у. сл/303

II. Грађанско (призивно) Веће:

Решава утоке и призиве, који се већ налазе у томе већу, и у будуће приспеле предмете из Окружног Суда у Новом Саду.

Председник: Др. Антоније Гргинчевић, председник одељења.

Чланови: Душан Спалатин, судија А. С.
Карло Кленовшек, судија А. С.

Записничар: Софија Борићева, суд. припр. А. С.
(Наставиће се.)

Др. Н. Игњатовић,
председник Апел. Суда.

У пажњу г. г. претплатницима!

Отварајући претплату за X. годину, умољавамо све наше п. претплатнике, да нам на име претплате **за 1930. годину** изволе послати Дин. 120, још у току месеца јануара, јер је претплата за целу годину платива тога месеца.

Уједно и овим путем позивамо оне наше претплатнике, који још ни до данас нису исплатили претплату за 1929. годину да изволе то одма учинити, јер је наш часопис упућен једино на претплату.

Најзад саопштавамо, да се код Уредништва још могу добити „Збирке“ из 1924—1929. год., свака година по Дин. 120.

Нови Сад, 15. јануара 1930.

Уредништво „ЗБИРАКА“.